

Sygn. akt VIII C 54/21

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2021 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M.

przeciwko M. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 54/21

UZASADNIENIE

W dniu 24 września 2020 roku powód (...) S.A. w M. wytoczył przeciwko pozwanej M. G. powództwo o zapłatę kwoty 2.578,23 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem w dniu 27 sierpnia 2019 roku umowy pożyczki refinansującej nr (...). Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie zwróciła otrzymanych środków pieniężnych. Powód wyjaśnił ponadto, iż prawa do wierzytelności względem pozwanego nabył na mocy umowy porozumienia z dnia 10 marca 2020 roku do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2020 roku.

(pozew k. 3-4)

Pozwana nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 2019 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. sporządził ramową umowę pożyczki nr (...), w treści jako pożyczkobiorcę wskazując pozwaną M. G.. Zgodnie z umową w celu zawarcia umowy za pośrednictwem strony internetowej oraz udzielenia pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był dokonać rejestracji i utworzyć profil klienta na stronie internetowej. Klient w celu uzyskania pożyczki składał wnioski o udzielenie pożyczki, następnie dokonywał potwierdzenia za pomocą opłaty weryfikacyjnej uiszczonej z Indywidualnego Rachunku Bankowego pożyczkobiorcy lub dokonywał weryfikacji za pomocą usługi (...), następnie klient musiał przejść pozytywną weryfikację oraz uzyskać pozytywną ocenę zdolności kredytowej, zawrzeć z pożyczkodawcą umowę pożyczki na zasadach określonych w Ramowej umowie pożyczki. Pożyczkodawca wypłacał pożyczkę pożyczkobiorcy, przelewając ją na rachunek

pożyczkobiorcy, od razu po dokonaniu pozytywnej oceny zdolności kredytowej. Pożyczkę uważana była za udzieloną w momencie dokonania przelewu na wskazany indywidualny rachunek klienta, zaś dzień dokonania przelewu uważany był za dzień zawarcia umowy pożyczki przez strony.

W dniu 28 sierpnia 2019 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. sporządził ramową umowę pożyczki nr (...), w treści jako pożyczkobiorcę wskazując pozwaną M. G.. Zgodnie z umową w celu zawarcia umowy za pośrednictwem strony internetowej oraz udzielenia pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był dokonać rejestracji i utworzyć profil klienta na stronie internetowej. Klient w celu uzyskania pożyczki składał wniosek o udzielenie pożyczki, następnie dokonywał potwierdzenia za pomocą opłaty weryfikacyjnej uiszczonej z Indywidualnego Rachunku Bankowego pożyczkobiorcy lub dokonywał weryfikacji za pomocą usługi (...), następnie klient musiał przejść pozytywną weryfikację oraz uzyskać pozytywną ocenę zdolności kredytowej, zawrzeć z pożyczkodawcą umowę pożyczki na zasadach określonych w Ramowej umowie pożyczki. Pożyczkodawca wypłacał pożyczkę pożyczkobiorcy, przelewając ją na rachunek pożyczkobiorcy, od razu po dokonaniu pozytywnej oceny zdolności kredytowej. Pożyczkę uważana była za udzieloną w momencie dokonania przelewu na wskazany indywidualny rachunek klienta, zaś dzień dokonania przelewu uważany był za dzień zawarcia umowy pożyczki przez strony.

(ramowe umowy pożyczki z załącznikami k.20-22)

W dniu 28 lipca 2019 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. sporządził umowę pożyczki refinansującej nr (...), w treści której jako pożyczkobiorcę wskazał pozwaną M. G.. Umowa opiewała na kwotę 2.424,08 zł z terminem spłaty do 27 sierpnia 2019 roku. Na gruncie umowy została naliczona opłata za refinansowanie w wysokości 565,44 zł. Zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy kwota pożyczki miała zostać przekazana na rachunek bankowy podmiotu współpracującego z pośrednikiem ((...) Sp. z o.o. w celu całkowitej spłaty pożyczki udzielonej pozwanej przez (...) Sp. z o.o. Tytułem refinansowania pożyczki pożyczkobiorca ponosił opłatę za refinansowanie, oraz kwotę odsetek kapitałowych w wysokości 12,33 zł pożyczki miała zostać dokonana niezwłocznie po uznaniu rachunku bankowego pośrednika przelaną kwotą opłaty za refinansowanie, nie później niż w terminie 7 dni.

(umowa pożyczki k. 23-24., raport z serwisu (...) k. 25, potwierdzenie uiszczenia opłaty k. 26)

W dniu 10 marca 2020 roku D. W. OÜ z siedzibą w Estonii zawarł z powodem ramową umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad dokonywania przelewów wierzytelności pieniężnych przysługujących zbywcy. Następnie, w dniu 10 marca 2020 roku strony powyższej umowy zawarły porozumienie nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2020 roku, na mocy którego powód nabył wierzytelności pieniężne przysługujące cesjonariuszowi względem dłużników (pożyczkobiorców), w tym wierzytelność opisaną, jako przysługującą wobec pozwanej M. G..

(umowa ramowa k. 11-13, porozumienie k. 17, załącznik do porozumienia k. 17v., 30)

Pismem z dnia 21 listopada 2019 roku D. W. OÜ z siedzibą w Estonii zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności i wezwał do zapłaty kwoty 2.476,15 zł w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania. Do pisma nie załączono dowodu nadania.

(pismo k. 27v.)

Pismem z dnia 8 kwietnia 2020 roku powód zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności i wezwał do zapłaty kwoty 2.565,41 zł w terminie do dnia 22 kwietnia 2020 roku.

(pismo k. 28)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej M. G., wynikająca z zawartej przez nią z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od D. W. OŰ z siedzibą w Estonii wobec nie wykazania, że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od (...) Sp. z o.o. w B.. Strona powodowa nie złożyła pierwotnej umowy cesji zawartej przez pożyczkodawcę z D. W. OŰ z siedzibą w Estonii.

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt sprawy zawiadomienie o cesji wierzytelności, które może zostać potraktowane, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

W świetle powyższych rozważań wyłącznie na marginesie podnieść należy, iż roszczenie dochodzone na gruncie niniejszej sprawy w ogóle nie zostało udowodnione. Powód twierdził, że roszczenie to znajduje swoje źródło w umowie pożyczki refinansującej nr (...) z dnia 27 sierpnia 2019 roku. Strona powodowa nie przedstawiła jednak jakichkolwiek dokumentów, z których miałyby wynikać kwota składająca się na żądanie pozwu, w szczególności do akt sprawy nie została złożona przedmiotowa umowa zawarta rzekomo pomiędzy pozwaną a (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w B. Powód do akt przedłożył jedynie umowę ramową pożyczki z dnia 28 lipca 2019 roku nr (...) zawartą pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. a pozwaną, ramową umowę pożyczki nr (...) z dnia 27 sierpnia 2019 roku zawartą pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. a pozwaną, umowę pożyczki refinansującej nr (...) z dnia 28 lipca 2019 roku zawartą pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. a pozwaną oraz nieczytelną umowę pożyczki refinansującej (...) zawartą pomiędzy Arena (...) z siedzibą w B. a pozwaną. Powód nie przedłożył do akt niniejszej sprawy pożyczki refinansującej nr (...) z dnia 27 sierpnia 2019 roku, która stanowi podstawę dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia.

Przypomnienia wymaga, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona. W niniejszej sprawie, o czym była mowa, fakt udzielenia pozwanemu pożyczki w ogóle nie został udowodniony. Nie ulega wątpliwości, że przedstawienie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389)

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150). W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.